

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – KAREL BLUMA - KOKORY

Pan Karel Bluma má své vzpomínky na rané dětství spojené s německou okupací. Malý Karel seděl ve škole v lavici a přišlo něco, co by nikdo z nás v současné době zažít nechtěl.

„Jo, to začalo zvonit a rychle na dvůr všichni, protože nálet měl být. Americký letadla, to tady lítalo, to si pamatuju jak dnes, to byly ty létající pevnosti, takzvané. A my jsme... enom taková tečka byla vidět a mlha za něma, jo, protože oni měly obrovskou výšku tenkrát v tu dobu, ty letadla. No, tak měli jsme radost z toho, že prostě dom. Škola nebyla.“

V té době byl malým chlapcem, politické situaci příliš nerozuměl. Se svými kamarády nejčastěji trávil čas hraním fotbalu. Nejednou se stalo, že stál tváří v tvář německým vojákům.

„To byli vojáci, oni byli tak dvacetiletí. To byli mladí kluci. No, a my jako děcka, tak s něma. A tenkrát kožený balon, to neexistovalo pro nás. Tak moja máti mně taková, to sme říkali pučka temu, takový hadrový balón nám udělala. A my jsme tam hráli, s tím Němcem. Normálně sme kopali.“

I když z nich strach příliš neměl, občas se stalo, že se setkal s reálným nebezpečím i při hraní fotbalu. Zvlášť, když se nad hlavami objevilo ruské letadlo.

„Od Lukové letělo letadlo, to bylo ruský. On, jak to viděl, tak nás chytl, a taková celtu vojenskou měl a zakryl nás. A enom tak se díval po tem letadle, a to proletělo směrem od Lukové, jak když na Žeravice, jo. Nevšimlo si nás, neviděli nás. No a zase jako dobrý, hráli jsme si. To možu říct, že ti Němci, to byli mladí kluci a chovali se k nám slušně.“

Ovšem nejsilnější zážitek měl v rodném domě. Ohrožena byla jeho rodina i rodinný přítel. Co se tehdy vlastně stalo?

„Byli jsme doma, a to už bylo ke koncu války. A najednou přišel německy voják, samopal. Já v ten moment jsem byl pod posteló. A on ukázal na mojeho tatu, ať veme pilku a oni měli dělo a stříleli směr na Přerov a ty stromy, když dete do Rokytnice, po levé straně, jim zavazely. To oni by stříleli do toho stroma, to oni nepotřebovali. Tak oni řekli: „Uřezat stromy a dřevo vaše.“ No, já potom jsem vylezl, že? Jak jsem byl schovenej pod posteló, no dopadlo to dobře, jako nic jim neudělali, oni kdyby odmítli, tak oni by je na místě zastřelili.“

Blížil se konec války a do Kokor se stahovali ruští vojáci. Obklíčení Němci se dobývali i do jeho domu. Prchali přes pozemek jeho rodiny. To bylo naposledy, kdy se s nimi pan Bluma setkal osobně.

„Tady s Němcama sme si hráli a ani ne za pár hodin nás vyhazovali Rusi do vrchu jako děcka. To sou opravdu zážitky, který já sem jako prožil.“

Děkujeme, že jsme mohly být u tohoto vyprávění.